

Ἄντιο, Καλαμάκι μου, . . . αὐτὴ ἡ τελετὴ σου  
βαθυὰ μὲς 'στὸ κεφάλι μου θὰ μείνῃ ριζωμένη·  
ὁ ἥλιος σου, ἡ σκόνῃ σου, ἡ περιποίησίς σου  
κάθε καρδίᾳ θὰ ἄφησε κατευχαριστημένη.  
Σὲ εἶδα, Καλαμάκι μου, μὲ ὅλα τὰ καλὰ σου,  
καὶ τρεῖς ἀνθρώπους νὰ χαθοῦν μὲς 'στὰ βαθυὰ νερά σου.

Κι' εἶδα τὸν ναύτη τὸν Ῥωμὸν νὰ μὴν ἀπλώσῃ χέρι  
ἀπὸ τὸ χάος τὸ ὑγρὸ μὲ ἀπαρξὶ νὰ σύρῃ,  
μὲ ἓνα μόνο τίναγμα ζωὴ νὰ ξαναφέρῃ,  
καὶ μάτια νὰ μὴν κλάψουνε γιὰ τέτοιο πανηγύρι.  
Τοὺς εἶδα καὶ ἐθαύμασα τὴν ἐντιμὴ μας φύσι . . .  
καὶ 'σὰν πνιγοῦμε θέλουμε βοήθεια ἀπ' τὴ Δύσι.

Νὰ ἦναι ἀγριώτεροι 'στὴ Ζηλανδία τάχα;  
μὲ τέτοιους μαύρους στοχασμοὺς ἐγύρισα δῶ πέρα,  
καὶ δὲν θυμοῦμαι ἄλλοτε τόσο πολὺ νὰ τᾶχα  
Μὲ τοῦ διαβόλου τόνωμα ὅσο αὐτὴ τὴ μέρα.  
Καὶ ἔστειλα καὶ ἔστειλα 'στὸ διάβολο ἀκόμα  
μὲ πίκρα μέσα 'στὴν καρδίᾳ κι' ἀνάθεμα 'στὸ στόμα.

Souris.

## ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

Πρόκειται περὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν μετοχῶν τῆς **Ἡ-  
πειροθεσσαλίας**, ἥτις γίνεται πάλιν διὰ νὰ στραγγί-  
ξουν πέντε δέκα τραπέζιται πέντε ἐξ ἑκατομμύρια ἀπὸ  
τῆς τσέπαις τοῦ δημοσίου.

Α'. Ποῦ κατέβαλον οἱ κύριοι ἰδρυταὶ τὰ 125 φράγκα;  
Δὲν μᾶς λένε τίποτε.

Β'. Ποῖος λόγος δικαιολογεῖ τὴν ὑπερτίμησιν τῶν 140  
φρ. εἰς ἐκάστην μετοχὴν; Ποῖος τὰς ὑπερετίμησεν; Ἡ  
ἄγορά; Μετοχαὶ ὡς τώρα δὲν ὑπῆρχον. Τὰς ὑπερετίμη-  
σαν οἱ ἴδιοι διὰ νὰ βάλουν σ' τὴν τσέπη τὴν διαφορά!  
Διὰ νὰ λάβουν κομισιόνα 120 ἐπὶ τοῖς 100. Πληρώνετε  
κουτοὶ! Πληρώνετε, βλάκες!

Γ'. Διατί ψεύδονται λέγοντες ὅτι ἡ Τράπεζα τῶν ἔχει  
ὅλα τὰ προνόμια τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, ἀφοῦ δὲν ἔχει  
τὴν καταναγκαστικὴν κυκλοφορίαν;

Μετὰ τὰς ἐρωτήσεις αὐτὰς καθυποβάλλομεν τὰ ταπει-  
νὰ μας συγχαρητήρια τοῖς νέοις Bontoux καὶ Φιλιππάρ,  
ὡς καὶ εἰς τοὺς ἐντίμους Ἀγροικογιάννιδες, τοὺς ἀγο-  
ραστάς.

## ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Τί ἀνοιξιν καὶ τί ἀέρα ποῦ ἀπολαμβάνομεν εἰς τὰς  
ἐορτάς μας οἱ χυνόμενοι μαρινώδεις εἰς τοὺς περιπάτους!  
Ἐκεῖνος ὁ τῶν Πατησίων, ἐὰν δὲν εἶναι διὰ χοίρους, βε-  
βαίως θὰ εἶναι διὰ μπούρμπουλας καὶ χρυσομπούρμπου-  
λας (ἥτοι κανθάρους καὶ χρυσοκανθάρους). Ἦτο ποῦ ἦτο  
χωματοστρόβιλος, τώρα καὶ μὲ τὰς ἀμάξας τῆς Ἐται-  
ρίας τῶν Ἱπποσιδηροδρόμων, ἔγινε χωματοθάλασσα. Οἱ  
ἐπιβαίνοντες λοιπὸν πλοιαρίων, θαλαμηγῶν ἢ ἀτμοδρο-  
μόνων (ἀμαξῶν, κουπέ, λανδῶ, ἵππων) δὲν κινδυνεύουσι  
νὰ πνιγῶσιν· ἀλλ' οἱ δυστυχεῖς κολυμβηταὶ! ὅσον ἐπι-

δέξιοι καὶ ἂν εἶναι, ἐπιστρέφουν εἰς τὰς οἰκίας τῶν μι-  
σοπνιγμένοι. Πῶς νὰ μείνῃ ἰδέα καλοῦ εἰς τὴν κοινωνίαν  
αὐτὴν, ἥτις μὲ τόσῃν ὄρεξιν τρώγει χῶμα, τὸ ἀθροιστι-  
κὸν αὐτὸ ὄνομα ὅλων τῶν περιττωμάτων. Πῶς δὲν ἀσφυ-  
κτιᾷ, πῶς δὲν λειποθυμεῖ, πῶς δὲν πίπτει χάμα νεκρά!  
Αὐτὸ τὸ φαινόμενον ἔπρεπε νὰ ἐξετάσῃ τὸ Ἱατροσυνέ-  
δριον! Ἄλλως δὲν ἐξηγοῦμεν τὴν χωματομανίαν αὐτὴν  
τῶν κυρίων καὶ κυριῶν, παρ' ὅτι ἐλαττώνει τὴν ὄρεξιν  
τῶν καὶ οὕτω κατορθώνουν νὰ φέρουν εἰς ἰσορροπίαν τὰς  
ἀπαιτήσεις τῆς τοαλέτας καὶ τῆς ἐπιδείξεως μὲ τὰς ἀ-  
παιτήσεις τῆς πάντοτε ὀρφανῆς ἐλληνικῆς κοιλίας.

Αὐτὸς δὲ ὁ ψωροπερίπατος τῶν Πατησίων, αὐτὴ ἡ  
Κόλασις, αὐτὴ ἡ Σαχάρα, αὐτὸ τὸ σκοποκύλισμα, αὐτὴ  
ἡ χωματοφαγοῦρα, ἤρchiσε νὰ ἀνκτιᾷ ἀξιώσεις ψωρομογε-  
νοῦς, ὀνειρεύεται νὰ παρῶδῃ τὸ Βιενναῖον παραδείσιον  
Πράτερ, μὲ τὸ πλῆθος τῶν ἀμαξῶν, ἐκάστης αὐτῶν ἐχού-  
σης καὶ τὴν *libréan* τῆς. Δὲν εἶδομεν χθὲς παρά τινι  
ἀμαξηλάτῃ καθήμενον μ' ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας *la-  
kén*, φέροντα ἀντὶ πάσης *libréas* τὴν *ρόμπα* *ντὶ κάμαρα*  
τοῦ κυρίου του ἢ καὶ τῆς κυρίας του; Μὰ, Σουρῆ, δὲν φο-  
ρεῖς τὰ γυαλιὰ σου, νὰ τὰ δῇς αὐτὰ λιγάκι;

Καὶ ἐκεῖνα τὰ Ζυθοπωλεῖα! Θεέ μου, τί μπίρα, τί  
χρῶμα, τί οὐσία! Ἦνοιξε καὶ ὁ Οὐράνιος Κήπος. Πράγ-  
ματι ἀχανὲς, λουλουδισμένος, ἀνοιχτόκαρδος κήπος!  
Ἀλλὰ πίνεται τὸ ἄρωμα; Τρώγονται ἢ ἀγκυνάραις;  
Εἶσαι καταδικασμένος νὰ ταραξῇς τὴν καρδίᾳ σου μὲ  
τὴν οὐρόμπυραν κ' ἐκείνους τοὺς ἀπαισίους μεζέδες τῶν  
μαραμμένων μαρουλιῶν, τῶν ἀηδῶς ἀκτινοβολούντων ἀ-  
λογοσαλαμιῶν καὶ τοῦ χυδαϊότερου ἄρτου. Τί Ἀθῆναι!  
Τί Ἀθῆναι!

Σώζεσαι εἰς τὰ Σεπόλια! Φεύγεις εἰς τὴν Κολοκυ-  
θοῦ! Ἐὰν εἶσαι ἐφ' ἀμάξης, περίφημα! Εἶναι εἰδός τι  
μικροσκοπικῆς Ἑλβετίας ἐκεῖ, ὀλοπράσινης, μὲ τὰ φαν-  
ταστικὰ ποτάμια τῆς, λόφους, βατραχοὺς, κήπους, μα-  
ρούλια, ἀηδόνια. Τὴν Ἑλβετίαν σὰς ὁμολογοῦμεν ὅτι  
δὲν τὴν εἶδομεν, εἶδομεν ὅμως τὰ Σεπόλια! Ἀλλ' ἂν εἴ-  
σαι πεζός, καὶ περάσῃ ἀπὸ κοντὰ σου ἀμάξα καὶ σὲ κα-  
ταστήσῃ ἀλευρωμένον, ἔτοιμον διὰ τηγάνισμα; Πτύεις,  
βήχεις, βρίζεις, δαιμονίζεσαι καὶ φεύγεις. Τί ἡδύναντο  
νὰ εἶναι αὐταὶ αἱ ἐξοχαί, ἂν εἴχομεν Δήμαρχον, καὶ ὅχι  
ξύλον ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον!

Ἐχομεν ἐν μέσῳ ἡμῶν τὸν ἐνθουσιώδη ἀνταποκριτὴν  
ἐξ Ἰταλίας τῶν Νεῶν Ἰδεῶν καὶ τοῦ Μὴ Χάρεσαι,  
**Ἀγησίλαον Γιαννόπουλον**, υἱὸν ἀοιδίμου διακε-  
κριμένου δημοσιογράφου, κληρονομήσαντα παρ' αὐτοῦ τὸ  
δημοσιογραφικὸν τάλαντον, ἀλλ' ἐκμεταλλευόμενον αὐτὸ  
ἐν παρέργῳ, ἐν μέσῳ τῶν ἐμπορικῶν του ἀσχολιῶν, ἃς ὑ-  
πολαμβάνει ὡς τὸ ἱερώτερον πρὸς τὴν ἀπορροσθεῖσαν  
οἰκογένειάν του καθήκον. Εἶναι ὁ γράψας τὸν καλλιτε-  
χνικώτατον ἐκεῖνον πρόλογον ἐν τῇ ὑπὸ Καμπούρογλου  
μεταφρασθείσῃ *Nána* τοῦ Ζολᾶ ἢ Ζώλα, ὡς κακοζῶως  
τόν θέλει ὁ Ἀγησίλαος, καὶ διατυπώσας ἐκεῖ τὸ ὄνειρόν  
του, ἢ μᾶλλον τὸν ἐφιᾶλτην του, περὶ ἰδανικῆς τιнос ἐλ-  
ληνικῆς φιλολογίας παγκοσμίου. Εἶναι εἰδός τι Ρόκου  
Χοιδᾶ τῆς Φιλολογίας. Τὴν θέλει καὶ αὐτὸς μίαν, με-



γάλην, ἀδιαίρετον. Τοῦτο δυνατόν νὰ εἶναι μονομανία, δυνατόν νὰ εἶναι καὶ ἡ θετικωτέρα ἐκ τῶν ὠραίων ἰδεῶν, τὰς ὁποίας πλανᾷ ἐν τῇ κεφαλῇ του, ὁ τοὺς δύο Ἑρμῆς μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας χειριζόμενος Ἀγησίλαος· διότι πρὸ παντὸς ἄλλου εἶναι φύσει καλλιτέχνης ὁ Ἀγησίλαός μας. Καὶ τόσῳ πολὺ καλλιτέχνης, ὥστε ἐπιθυμεῖ νὰ γίνη ὁ Τύρ νέας ὁδοῦ ἐν τῇ ἐλαφρᾷ ἰδίῳ φιλολογίᾳ. Ἐπιθυμεῖ. Ὡς αἰσθητικὸς ἔχει ἐπίσης τὰς πρωτοτύπους ιδέας του. Εἶναι γίγας τῆς μνήμης καὶ τῆς μελέτης. Μελετᾷ ἐμπορευόμενος. Δὲν τοῦ διαφεύγει τίποτε. Ἡ γαλλικὴ καὶ ἡ ἰταλικὴ φιλολογία ἀλληλοστεφανοῦται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ καὶ τῷ πνεύματι. Εἶναι ποιητὴς ὀλίγον ψυχρὸς, ὅσον εἶναι Ἕλληνας πολὺ θερμὸς. Λατρεῖ τὸν Βασιλιάδην, θαυμάζει τὸν Παπαρρόηγόπουλον καὶ δὲν τᾶχει πολὺ καλὰ μὲ τὸν Παράσχον. Ὀλίγον ἀκόμη καί- ρόν, καὶ ἡ φιλολογία θὰ ἐνασχοληθῇ μετ' αὐτοῦ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐνασχολοῦνται μαζὺ του τὰ ζυθοπωλεῖα, οἱ περίπατοι, ἡ δεσποινὶς Λίμα καὶ οἱ φίλοι του.

Ἀφίκετο ἐνταῦθα καὶ ὁ γενναῖος **Στεκούλης**, ὁ γνω- στὸς συστρατιῶτης τοῦ Γαριβάλδου, λαβὼν ἐν ταῖς μά- χαις βαθμὸν συνταγματάρχου, ὡς ὁ κύριος Τύρρ, ὁ τοῦ μεγάλου Λεσὲφ μικρὸς ἀντιπρόσωπος, ἔλαβε τὸν βαθμὸν στρατηγοῦ, ὡς λέγει, ὑπὸ τὸν αὐτὸν Γαριβάλδου. Ἀλλ' ὁ κ. Στεκούλης δὲν ὀνομάζεται συνταγματάρχης, καὶ τοι ἔχει τὸ δίπλωμα τοῦ βαθμοῦ του, ἐνῷ ὁ κύριος Τύρρ ὀνο- μάζεται καὶ προνομάζεται Στρατηγός!!

Πάλιν ἐλωποδυτήθη παπᾶς φέρων μεθ' ἑαυτοῦ πενήν- τα λίρας! Αὐτοὶ οἱ ἱερεῖς εἶναι λοιπὸν χρυσορυχεῖα. Προσεχῶς θὰ συστήσωμεν ἀνώνυμον Ἑταιρίαν μὲ ἰδανικὰ κεφάλαια πρὸς ἐκμετάλλευσιν τῶν χρυσορυχείων αὐτῶν.

Ἐνῷ ὁ βασιλεὺς διὰ τοῦ ἀργυροῦ πτύου ἔρριπτε χῶμα εἰς τὴν χειράμαξαν καὶ ὁ Τρικούπης τὴν ἀδειαζε, αἱ με- τοχαὶ τῶν ἰδρυτῶν τοῦ Ἰσθμοῦ ἐν Παρισίοις ὑφούντο κατὰ πολλὰς ἑκατοστὰς φρ. Ὁ κ. Σκουζὲς εἶχε λάβει τηλεγράφημα πλήρης χαρᾶς. Ζήτω καὶ πάλιν ζήτω ἡ παντοδύναμος κυβεῖα.

Τί τελετὴ ἦτον ἐκεῖνη ἡ τοῦ ἁγίου Γεωργίου! Δυνά- μισυ στρατιῶται, τρία τετάρτου ἀλόγου, μισὸ κανόνι, μιάμιση σημαία, τρεῖς σάλπιγγες καὶ δέκα θεαταί. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἔργα τῶν χειρῶν μας. Αἱ ὀλίγοι ἀνεξάρτητοι ἀπέναντι τῶν ἀνακτόρων ἐφημερίδες, ὁ *Αἰὼν*, ὁ *Ραμπτα- γᾶς*, ἡμεῖς, κατωρθώσαμεν ἐπὶ τέλους νὰ κατεξυτελί- σωμεν τὰς ἀνοήτους αὐτὰς παράτας, δι' ὧν μεταβάλ- λονται οἱ δυστυχεῖς στρατιῶται εἰς πλαγγόνας καὶ ὁ λαὸς εἰς χάχηδες καὶ οἱ βασιλεῖς εἰς ἀντικείμενα θέμ- ματος καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς πολιτείας εἰς εἶδος τι σχοινο- βασίας, — pardon κ. Δημητρακάκη, ὑπάρχει βλέπετε καὶ ἄλλη βασιλῖα, πλὴν πῆς ἰδικῆς σας κτηνοβασίας χειρο- τέρας τῆς τοῦ Κήπου τῶν *Γλισσίδων Μουσῶν*.

Ὅταν περνοῦσαν τὰ ἐκ πενθίμου τσόχας κατεσκευα- σμένα ὑπακπιστόκρανα, εἰς ἐκ τοῦ πλήθους:

— Μωρὸ αὐτὰ ἄξιζε νὰ τὰ φοροῦν τὰ ἄλογα τοῦ νε- κροφορείου!

Μεταξὺ ἄλλων ἀπογοητεύσεων ἔπρεπεν οἱ τῆς Ἑταιρίας τῆς Τομῆς ἡ καὶ περιτομῆς νὰ μᾶς ποῦνε φέματα καὶ αἱ δύο *Ἐφημερίδες*, παλαιὰ καὶ νέα, νὰ τὸ χάψουν, ὡς νὰ ἦτο μυῖγα, ὅτι εἶχαν καὶ ἀσημένιο ἀμαξάκι. Τὸ ἀσημέ- νιο αὐτὸ εὗρεθῇ νὰ εἶναι ξύλινον. Τί ἀργυρος, τί ξύλο, ἔ κύριε Τύρ;

Ὅλα ἐξηχρειώθησαν! Καὶ αὐτὰ τὰ δελφίνια τοῦ Αἰ- γαίου τὴν ἡμέραν τῶν Ἑγκαινίων τῆς Τομῆς ἀπεδείχθη- σαν χυδαῖοι κοπηλάται, φοβούμενοι μὴ βρέξουν τὰ βου- χὰ των, διὰ νὰ σώσουν πνιγμένους. Ἀλλὴν ιδέαν εἶχο- μεν διὰ τὰ ναυτόπουλά μας. Ἀ! κυβερνῆται, ὅλα τὰ ἐξηχρειώσατε!

Εἶχομεν γράψει περὶ καταχρήσεως φύλλων τοῦ *Μη Χάρεσαι* ἐν τῷ ταχυδρομείῳ Σύρου. Νομίζομεν καθήκόν μας νὰ διαπιστώσωμεν ὅτι τὸ τοιοῦτο βεβίως ἐγένετο ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ διευθύνοντος τὸ Γραφεῖον κ. Παναγῇ Θεο- δώρου, ἐκ τῶν καλλιτέρων ταχυδρομικῶν ὑπαλλήλων μας, γηράσαντος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, ἀπολαύοντος τῆς ὑπολήψεως ὅλης τῆς Σύρου, καὶ καταστήσαντος τόσον εὐφύμως γνω- στὸν τὸ ὄνομά του καὶ ἔξω τῆς Σύρου, διότι μετὰ μα- κράν κυκλοφορίαν τοῦ πλαστοῦ γραμματοσήμου διὰ τῶν ἐκουσίως τυρλοποντικῶν τοῦ τε Κεντρικοῦ καὶ τῶν λοι- πῶν γραφείων, πρῶτος [ὁ Παναγῆς Θεοδώρου τ' ἀνσκά- λυψε καὶ ἔδωκε τὸ δημόσιον ἀπὸ κολοσσαιωτέρων ζημιῶν. Εἰμεθα βέβαιοι ὅτι οὐδεμία ἠθικὴ ἀμοιβὴ τῷ προσεγέ- νετο. Ἀρκεῖ ὅτι ἐπαιτοῦν στατικῶς παράσημα οἱ μετα- βάντες εἰς Χίον φιλόανθρωποι Ἱατροί! Καὶ ἀρκεῖ ὅτι πα- ρασημοφοροῦνται καθάρματα καὶ κλεφτοτραπέζιται!

Εἰς δὲ τὴν Κεντρικὴν Διεύθυνσιν Ταχυδρομείου παρα- τηροῦμεν ὅτι οἱ ἐν Κρήτῃ καὶ Ἀδριανουπόλει συνδρομη- ταί μας δὲν λαμβάνουσι τακτικῶς τὸ φύλλον των!

Ἄν εἴσθε μπολιασμένοι καὶ δὲν βαρύνεσθε, νὰ καταβῆτε εἰς Πειραιᾶ διὰ νὰ ἰδῆτε πῶς μεταφέρονται οἱ εὐλογι- ῶντες. Ἐνοικιάζεται τὸ κάρρον ἐνὸς Κουλουργιώτου, ἄ- ραφ δὲ τις ἀναβαίνει εἰς τὰς οἰκίας, ἀρπάζει ἐπὶ τῶν ὤμων του τοὺς πάσχοντας, τοὺς σωρεῖ ἐπὶ τοῦ κάρρου καὶ τοὺς μεταφέρει εἰς τὴν παραλίαν. Ἐκεῖ τοὺς ρίπτει ἐντὸς λέμβου καὶ τοὺς διαπορθεύει εἰς Κάνθαρον. Ἐν τῇ ἐπιστροφῇ ὁ κλητὴρ τὸν διατάσσει νὰ πλύνῃ τὸ κάρ- ρον καὶ φεύγει.

Τώρα, τὸ πλύνει δὲν τὸ πλύνει, αὐτὸς τὸ ξεύρει. Ἐρχε- ται ὁ Κουλουριώτης, τὸ παίρνει καὶ τὸ μεταχειρίζεται δι' ἄλλας ἐργασίας. Ὁ δὲ πρῶτος πηγαίνει εἰς τὸ καφε- νεῖον χωρὶς ν' ἀλλάξῃ ἐνδύματα, πίνει τὸν καφέ του ἡσυχώτατα, ἀνταλλάσσει χειραψίας καὶ καθεξῆς. Αὐτὰ πάλιν ἦσαν ἀπὸ τᾶγραφα!

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

Ὁδὸς Μουσῶν, παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.